

א ל ל ז ב ט ....

את אליזבט אהבנו.

בואה למשמר השרון מלווה היה בחששות. האם תמצא מקומה ביננו? האם נצליח אנחנו לקלוט אותה יפה?

היינו מורגלים לקליטת הורים של חברים, יהודים שרשיים ממזרח אירופה עם מנטליות מיוחדת של העיירה היהודית. ואליזבט מהונגריה הזרה לרובינו. שנים בפריס, עיר האורות המעטירה. איך תסתגל לחיי כפר וקבוצה שכה שונים מארחות חיים בעיר. במהרה נמוגו החששות. אליזבט אחרי זמן קצר היתה לאחת מאתנו, אבל יחד עם זה שמרה על ייחוד שלה כל השנים. אולי התכונות בהן התברכה ואריקה ומשפחתה הטובה עזרו לה להיקלט ולהסתגל לחיים החדשים.

בארבע תכונות הצטיינה: אהבת אדם. הומור אישי מיוחד, כשרונות אמנותיים רב-גווניים, תחושה עמוקה של חובת עבודה כרוכה בחריצות מעל ומעבר למקובל. תמיד הלכה לקראת כל חבר שפנה אליה בבקשה כלשהי. היתה אומרת: נו! עוד תפר... עוד כפתור... עוד תיקון קט פה ושם והעניינים יסתדרו. אם לא הספיק לה הזמן ביום עבודתה העמוס, היתה לוקחת את הדבר הזקוק לטיפול ובחדרה גמרה את הדרוש.

בהתפרסם שתינוק חדש נולד בקבוצה, מיהרה בשמחה לתפור תיק מקושט ליולדת בשביל עגלת התינוק. - האמהות הצעירות, ודאי, שומרות על מתנתה בהערכה. כל הכריות היפות שסדרה לבתי הילדים, תמונות, בובות, צעצועים שתרמה יוסיפו להזכיר לנו את אהבתה ואת מעורבותה של סבתא אליזבט הנחמדה באירועים הרבים בבתי הילדים בגיל הרך.

מי אינו זוכר את אליזבט משתתפת בהצגות לילדים; שוחקת עם הקטנים; מתחפשת בפורים; שרה במסיבות. מנסה אפילו את כוחה לנגן בחדר האוכל בקבלות שבת. טרנזיסטור ליד מכונת התפירה שלה השמיע לה חרישית מוסיקה טובה וחדשות בצרפתית. פעם הביאה קלטת שירי יידיש בשביל החברות, לשמח אותן בעבודה....

כאשר אמרנו לה במחסן: "אליזבט, לכי כבר לנוח, מספיק לך!", ענתה: "עד עשר אני עובדת בתקן "מתנדבת", אחרי 10 בשיקמה. שם צריך לגמור עבודות ולעזור קצת לחברים, שמתקשים במלאכה".

אף פעם לא התאוננה ולא דברה על מחלתה. אסור היה אפילו לשאול אותה, כמקובל, "מה שלומך? אליזבט" - תשובתה היתה תמיד קצרה "בסדר! הכל בסדר". רק לא להכביד, רק לא להטריד! "וכך עד סופה....

בנוף הקבוצה תחסר דמותה הייחודית והמיוחדת של אליזבט שלנו. יהי זכרה שמור עמנו באהבה.